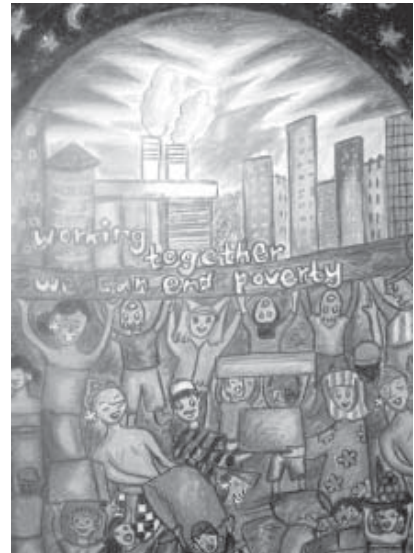

“บรีนนๆ”
 “หอม กระเทียม พริกแห้ง มาแล้วครับ”
 “โฮ่งๆ โฮ่งๆๆ”
 “ดี ดีดี ดี ดี ดีดี ดี ดีดี ดี ดีดี ดี”
 “คุณแม่ไอติมมาแล้ว”
 “บ๊อกรๆๆ”
 “มาย กินบัวลอยมัย”
 “มีมะม่วงแรดอรร่อยๆ มีแตงโม มาบริการถึงที่แล้วครับ”
 “ไบ๊กรๆ ดีกรๆ ไบ๊กรๆ ดีกรๆ”
 “ติ่ม ติ่ม ติ่ม”
 “รับซื้อทีวีเสีย พัดลม ตู้เย็น แอร์เสียๆ...”

เสียงต่างๆ เหล่านี้ เป็นเสียงที่ฉันได้ยินทั้งที่ตั้งใจฟังและไม่ได้ตั้งใจฟัง ในช่วงเวลาสักหนึ่งชั่วโมงเห็นจะได้ ความจริงยังมีเสียงอื่นๆ อีกหลายเสียงที่ฉันไม่ได้เอ่ยถึง.....

ในวันหนึ่งๆ มีเสียงต่างๆ ผ่านการได้ยินของเรามากมายแค่ไหน บางเสียงดังกระแทกปลุกเราให้ต้องตื่นขึ้นอย่างไม่เต็มใจ บางเสียงทำให้เรารู้สึกเฟลิดเฟลิน บางเสียงก็ทำให้เราต้องรีบคว้ากระเป๋าต๋องออกจากบ้านรีบไปหาที่มาของเสียง บางเสียงก็ดังจนกลบเสียงที่เรากำลังตั้งใจฟังอยู่ขณะนั้น บางเสียงแม้จะเบาแค่ไหน แต่เราก็พยายามเงี่ยหูฟังเสียงนั้นด้วยความตั้งใจ

และยังมีบางเสียงที่ครั้งแรกๆ เราอาจตกใจหรือรู้สึกเสียขวัญเมื่อได้ยิน แต่เมื่อได้ยินบ่อยครั้งเข้า เราก็รู้สึกชินชามองเห็นเป็นเรื่องปกติธรรมดาไปเลย อย่างเสียงสัญญาณไซเรนของรถพยาบาล ฉันเคยลองมาคิดดูเหมือนกันว่า หากเรามีความรู้สึกเช่นนี้กับเสียงไซเรนซึ่งเป็นเสมือนสัญญาณขอความช่วยเหลือ สัญญาณขอทางให้กับบางชีวิตที่กำลังเผชิญระหว่างความเป็นความตายให้ได้อยู่รอดปลอดภัย น่าจะอายใจเหมือนกันที่บางครั้งฉันเองก็มีความรู้สึกเฉยชากับเสียงนั้น.....

เคยสังเกตไหม ไม่ว่าบนรถเมล์ บนสะพานลอยขณะเดินสวนกัน ในรถไฟฟ้ามหานคร ในห้างสรรพสินค้า ในสวนสาธารณะ ฯลฯ แต่ละคนที่คุณพบเจอ เป็นต้องมีหูฟังอุดหูเพื่อฟังเพลงโปรดจากเครื่องเล่นเอ็มพีสาม หรือจากโทรศัพท์มือถือ หรือไม่ก็กำลังคุยโทรศัพท์มือถือกับบุคคลปลายทางอยู่ เป็นภาพที่เห็นจนเจน

เราเองใช่ใหม? ที่เป็นคนปิดกั้นการรับรู้ การรับฟังเสียงอื่นๆ ที่อยู่รายรอบตัวเรา

เราเองใช่ใหม? ที่ไม่สนใจ ไม่รับรู้ ไม่ใส่ใจเรื่องราวของคนอื่นๆ ที่อยู่ใกล้กับเรา..ในโลกใบเดียวกันกับเรา... ทั้งที่ยังมีเสียงอีกมากมายที่เราควรได้ยิน ยังมีเสียงจากผู้คนที่อยากให้เราได้รับฟัง

“ผู้ใด” ฉบับนี้ มี “เสียงจากผู้ไร้เสียง” เสียงอันแผ่วเบาของพวกเขาที่เราแทบไม่ได้ยินทั้งๆ ที่เขาอยากให้เราได้ยินได้ฟัง หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคุณจะได้ยินและรับฟังเสียงของพวกเขา และร่วมเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยให้เสียงของพวกเขาดังขึ้นๆ ดังจนกระทั่งเราไม่อาจจะเลยเพิกเฉยกันและกันอีกต่อไป